

TEMNÉ NADÁNÍ

PADLÉ
MĚSTO

VIC JAMESOVÁ

FRAGMENT

Temné nadání

Padlé město

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Vic Jamesová

Temné nadání – Padlé město – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TEMNÉ NADÁNÍ

PADLÉ
MĚSTO

TEMNÉ NADÁNÍ

PADLÉ
MĚSTO

VIC JAMESOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2017 by Vic James Ltd
Translation © Milena Hordinová, 2019
Cover photos © gopfaster; Baldas1950; Klavdiya Krinichnaya; Jaroslav Sekeres;
Business stock; Pataradon Luangtongkum / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4329-6 (1. vydání, 2019)
ISBN e-knihy 978-80-253-4421-7 (1. zveřejnění, 2019)

*Pro mého bratra Jonathana
Díky za všechno, co jsi dělal,
abych se mohla věnovat psaní.*

PROLOG

JENNER

Jenner pobídl koně do trysku. Pod modročerným stínem stromů přitáhl otěže, hřebec zastavil, zadupal a odfrknul si.

Jenner se podíval přes rameno k velkému domu. Kyneston ve tmě zářil. Doufal, že ho nikdo neviděl odjíždět. Nechtěl, aby někdo z rodiny byl svědkem jeho úspěchu. Nebo selhání.

Je to Abina poslední šance. Nesmí ji zklamat.

Navzdory Jennerovým zoufalým prosbám otec rozhodl, že Abi bude potrestaná za bratrův zločin. I s rodiči ji pošlou do pracovního tábora v Millmooru. Zítra pro ně přijede auto, a tak ji Jenner musí ještě dneska dostat ven.

Přistoupil k světélkující zdi kolem Kynestonu a položil na ni ruku. V dlani ho zašimral mech, ale on ještě víc přitlačil. Nakonec pod prsty ucítil cihly. A pak se to stalo. Ze zdi začalo stoupat mihotavé světlo, jako kdyby se malta mezi cihlami proměnila v tekuté zlato.

Nemá moc času, protože v tuhle chvíli Silyen, rodinný strážce brány, už ví, že je tady.

Přesně před sedmi měsíci se Jenner u této zdi poprvé setkal s Abi a společně se Silyenem přivedli Hadleyovi do rodinného sídla. Zítra je odtud Sil vyžene, pokud Jenner neudělá to, co se mu v minulosti nikdy nepovedlo. Jako Jardine mohl bránu probudit, ale protože mu chyběla Síla, nebyl schopný ji otevřít.

Zářící železná brána dostávala tvar a Jenner ucítil srdce až v krku. Mocné světlo stoupalo vzhůru a rozvíjelo se v květiny, vinnou révu, ptáky s ohnivým peřím i zvířata. Nakonec se kolem monogramu rodiny rozzářil poslední kruh a Jenner musel znovu obdivovat její nádheru. Během posledních deseti let se neodvážil bránu probudit. Nejhorší ze všeho je, že je schopný vytvořit tento zázrak, ale nic víc.

„Pamatuju si na ten rok, co ti bylo třináct,“ ozval se hlas přímo za ním. „Všechny volný čas jsi trávil u zdi. A pak jsi s tím přestal. Vždycky jsem byl zvědavý, jestli ti otec přikázal, aby ses držel stranou, nebo jestli jsi to prostě vzdal.“

Jenner se rozhořčeně otočil. Nemohl tomu uvěřit. Jak se sem Silyen dostal tak rychle? A jak je možné, že neslyšel, když se k němu blížil?

„Chtěl jsem vědět, jestli si povedeš lépe než Leah a malá Libby,“ řekl Silyen, ale nejspíš měl mnohem horší úmysly. „Stalo se to přesně tady, vid? Teď už potřebujeme jen Gavara a Abigail, abychom si to mohli zopakovat.“

Jenner zvedl ruku ze zdi. Brněly ho prsty a nejradši by svého mladšího bratra praštil. Neměl náladu na hloupé vtipy.

Ale co když dostal nečekanou příležitost? Sil je tak nevypočitatelný, že člověk nikdy neví, pro co se rozhodne.

„Co kdybys tu bránu otevřel? Pro Abigail?“

„To se mám protivit otcovu přání?“

„Copak tebe někdy zajímala otcova přání? Nebo přání kohokoliv jiného, kromě tvých vlastních?“

„No,“ řekl potěšeně Sil, „když to bereš takhle...“

Silyen si oprášil ruce a otočil se k lesu, kde trpělivě čekal a okusoval trávu jeho černý kůň. Sil byl nejspíš na v lese projíždce.

„Ne, počkej! Promiň.“ Jenner popadl Sila za paži. „Jsem jen trochu nervózní. Prosím. Abi mohla při výbuchu východního křídla přijít o život. A teď ta záležitost s jejím bratrem. Je v šoku. Millmoor je poslední místo, kde si zaslouží být.“

Silyen se otočil zpátky. „V tom případě se o to pokus sám. Přeci jsi sem kvůli tomu přišel, ne? Chtěl jsi zjistit, jestli tvoje vroucné přání způsobí, že se to stane.“

Bratrův hlas zněl posměšně. Jenner by ho nejradši praštil, ale zabránilo mu v tom vědomí, že by Silyena ochránila jeho Síla.

„Sile, tu nenávisť k světu si pěstuješ úmyslně, nebo to přišlo samo?“

„Zato ty nenávidíš jen jedinýho člověka, Jennere, a to jsi ty sám. Uvědom si, že máš obecenstvo. Celý život jsem tě sledoval, jak ses znovu a znovu snažil použít svoji Sílu, ale nikdy jsi neuspěl.“

Jenner si z celého srdce přál otevřít bránu pro Abi, ale nevěřil, že se mu to povede. Projela jím však zoufalá touha dokázat Silyenovi, že se mýlí.

Popadl tepané držadlo a zatáhl. V té chvíli si vzpomněl, jak se před řadou měsíců zoufale snažila udělat totéž Leah. Sám přijel právě včas, aby viděl, jak Gavar vytáhl pistoli a zastřelil ji. Tehdy se mu zdál jeho čin nepochopitelný a dodnes mu nerozuměl.

Brána mu nedovolila o nic víc než Leah a malé Libby. Navzdory klamně záři cítil pod prsty chladný kov.

Nezáleželo na tom, že to věděl. Uvědomoval si, že všechno bude marné, přesto však pocítil vztek a hořké zklamání.

„Spokojenej?“ zajechel na Síla. Vlastní hloupá naděje ho ponižovala.

Vtom ucítil brnění na zápěstí i uvnitř žil. Kolem prstů se mu rozlévalo teplo, jako kdyby je držel nad plameny. Stalo se to jeho součástí stejně jako vlastní krev.

Síla.

Jenner prudce zvedl hlavu a podíval se na bratra. V Silyenových tmavých očích zahlédl slabý odlesk světla z brány, jenže bratrova tvář neodrážela Jennerovu naději. Sil se mračil.

V té chvíli si Jenner uvědomil, že tu něco není v pořádku. Brána se neotvírala. V jeho žilách možná proudila Síla, ale on měl pocit, že má pořezané zápěstí, kterým Síla zase uniká ven. Jenner natáhl prsty a nevěřícně se na ně podíval. Zdálo se mu, že vidí, jak z nich nezdřitelně odkapává horké zlato.

Chytil se za zápěstí, jako kdyby mohl proud zastavit, i když věděl, že to je zbytečné. A pak se teplo vytratilo. Poslední pocit Síly zmizel.

Silyen se díval přímo na něj.

„Myslel jsem, možná...“ řekl bratr. Z jeho hlasu zmizel posměšný tón. Zněl skoro nejistě. Potřásl hlavou a rozčuchané vlasy mu padly do tváře. „Radši bys měl Abigail a její rodině oznámit špatné zprávy.“

„Co jsi udělal?“ vydechl Jenner. „Co to bylo?“

„Jen pokus.“ Sil zvedl vyzývavě bradu. „Někdy pokusy nevyjdou.“

„Jak se opovažuješ?“ vykřikl Jenner. „Jak si dovoluješ takhle si se mnou hrát? Já nejsem tvoje pokusný zvíře. Jsem tvůj bratr, i když si s Gavarem přejete něco jiného.“

„Nikdy jsem si nepřál, abys nebyl můj bratr,“ řekl tiše Silyen. „Je mi to líto.“

„Je ti to líto natolik, abys pro Abi otevřel bránu a nechal ji uprchnout?“

Lítost ze Silyenovy tváře zmizela tak rychle, že si Jenner nebyl jistý, jestli tam vůbec kdy byla.

„Ne, zase tolik mi to líto není. Měl bys o otcově rozhodnutí říct Hadleyovým. Ale to nech na ráno. Dneska v noci musím Luka předat Crovanovi a bude lepší, když se to dovědí až pak. Zaslouží si posilující noční spánek. Taky nechci, aby tady překáželi.“

Sil hvízdal na svého koně, který okamžitě přiběhl a s očima upřenými na zeď klidně čekal, až se mu Sil vyhoupne na hřbet. Pak Silyen popadl uzdu a zmizel.

Jenner se otočil pro případ, že by bratr z chvilkového rozmaru bránu přece jen otevřel.

Byla to však marná naděje. Světlo začalo blednout a ptáci i zvířata přestávali existovat. Listí a květiny usychaly, oslnivá nádhera povadla.

Jenner si prohlížel své ruce. Na kratičkou chvíli to cítil. Probudila se v nich Síla stejně vitální jako krev nebo dech. Jak je možné, že bez ní mohl žít, chodit nebo mluvit?

V tom okamžiku by dal všechno na světě, aby ji měl. Úplně všechno. Když zvedl hlavu, brána byla pryč.

1. KAPITOLA

LUKE

Té noci přišli pro Luka.

Ráno ho soud shledal vinným ze zločinu, na který si nevzpomínal a zcela jistě ho nespáchal. Pak ho Gavar Jardine vyvlekl z Východního křídla Kynestonu a uvěznil ho v malé komůrce pod kuchyněmi.

Místnost měla kamenné zdi, byla studená a bez oken. Když šmátral ve tmě kolem sebe, našel jen masivní dřevěný stůl a několik prázdných sudů. Do kůže se mu vsakovala zatuchlá kyselost ze vzduchu. V Kynestonu nebyly žádné mučírny, ale Jardinové nemuseli lidi zamýkat, aby je uvěznil. Tohle místo bylo nejspíš součástí vinných sklepů.

Znamenalo to, že docela blízko běží život dál svým normálním tempem. A Kyneston byl navíc plný Mocných. Od smrti kancléře Zelstona se toho tolik přihodilo: Východní křídlo bylo zničeno a znovu vzkříšeno, jeho samotného postavili před soud, proběhl souboj Síly mezi

Crovanem a Jacksonem, který skončil tak tragicky. Mocní nejspíš zůstali v sídle Jardinů, aby všechno probrali, zatímco sloužící pobíhali po kuchyních i sklepech.

Možná, že někdo z nich má klíč od jeho vězení. Nebo se zmíní Abi, která určitě nějaký sežene.

A tak Luke strávil několik dalších hodin tloučením na dveře, aby upoutal pozornost. Když ho rozbolely pěsti, začal do nich kopat, i když dobře věděl, že je nemůže vyrazit. Křičel až do ochraptění, pak dopřál svému hlasu odpočinek a znovu do dveří mlátil, načež se znovu rozkřičel.

Ani taková fyzická námaha ho však neunavila tolik jako zmatek v hlavě. Lukovy myšlenky se ubíraly všemi směry, ale vždycky narazily na slepou uličku plnou nepochopení.

Někdo zabil Zelstona, a údajně to byl Luke. Jenže jeho byl jen samotný skutek, ne záměr.

Doktor Jackson ho obhajoval. Jenže Jackson byl aristokrat, Mocný, takže ho zároveň oklamal a zradil. Lukovy vzpomínky na posledních čtyřadvacet hodin se podobaly bludišti, ve kterém se úplně ztratil.

Den skončil a nikdo nepřišel. Luke se vyčerpaně sesunul na zem a opřel se o dveře. Nakonec nejspíš usnul. Vtom se dveře otevřely, on se probudil a zhroutil se k botám, které stály na prahu.

Podobu příchozí osoby nerozeznal, protože ho oslnilo jasné světlo, které vycházelo z jedné její ruky.

„Já nejsem záchranná četa,“ řekl Silyen Jardine. „Promiň.“

Vstávej, naléhal slabý hlásek v Lukově hlavě. Uteč.

Jenže všechny části potlučeného těla odmítaly poslušnost. Jak unavené nohy, tak bolavé ruce. Luke otevřel ústa, ale vyšlo z nich

jen zasténání. Mladý pán se zašklebil a vytáhl nohy zpod jeho zhrouceného těla.

Pak Mocný ohnul prsty a světlo zhaslo. Najednou si Luke uvědomil, že v nastalé tmě se nad ním Silyen sklonil. Jednu ruku zastrčil pod límeček jeho špinavé bílé košile, druhou mu sevřel spánky. Luke se při jeho dotyku zachvěl. Mocní neváhali ublížit lidem venku, před svědky, a určitě by jim nedělalo problém, aby vám ještě víc ublížili tady uvnitř, o samotě.

Jenže tentokrát žádnou bolest neucítil.

„Rád bych vyřešil pár záhad a právě teď mám nejlepší šanci dostat některé odpovědi,“ zašeptal Silyen.

Studené prsty sjížděly po Lukově tváři. Ve chvíli, kdy ho chytil za bradu, Luka na okamžik napadlo, že se mladík sehne a políbí ho. Jenže všechno bylo mnohem intimnější a mnohem horší. Něco v jeho nitru se při doteku Mocného zkroutilo křečí a poskočilo.

Musel to cítit i Silyen, protože na jeho tváři, kterou odhalilo mocné světlo, se objevil ten známý zářivý úsměv. Silyenova ruka se posunula na Lukův krk. Pod tlakem jeho prstů se Lukův pulz na tepně zrychlil, jako kdyby chtěla prasknout a postříkat oba jasně červenou krví.

Nechtěně se mu v hlavě vynořil obraz Jacksona. Klečel na všech čtyřech před shromážděním Mocných a ze všech pórů mu začalo unikat jasné světlo. Luke znovu viděl Crovanův triumf. Rychle zavřel oči před tou nesnesitelnou představou. Pak Silyen promluvil a on ucítil jeho slabý dech.

„Když se nepokusíš o útek,“ zamumlal, „tak mu nedovolím, aby ti zpřelámal kosti. Aspoň ne tak, aby nešly opravit.“

Ruka se odtáhla a Luke slyšel sám sebe vydechnout úlevou. Otevřel oči a viděl, jak se Silyen postavil a oprášil si džíny na kolenou.

„Je připravený na cestu,“ oznámil Silyen svým obvyklým bezstarostným tónem. Patřilo to někomu, kdo čekal v tmavé chodbě. „U brány z něj sejmu svázanost s Kynestonem a bude celý váš. Dělej, Luku. Nenech svého nového pána čekat.“

Mladík mu podal štíhlou ruku. Luke na ni chvíli zíral, pak se otočil a chytil se zárubně dveří. Když se s námahou snažil narovnat, nehrál divadlo, ale pokusil se tak získat několik vzácných vteřin na přemýšlení.

Nový pán.

Situaci pochopil ve chvíli, když osoba čekající na konci chodby rozsvítila vlastní mocné světlo. Nemýlil se. Stál tam lord Crovan a vypadal přesně tak jako před pouhými několika dny, kdy od něj Luke v kynestonském Velkém sále převzal zavazadlo. Kabát měl zapnutý a byl připravený vyrazit.

Za jedinou noc a jeden den se z Luka stal vrah, obžalovaný a teď i vězeň. Ve věřavě po zápasu tohoto muže s Jacksonem, který se snažil Luka zachránit, skoro neslyšel slova lorda Jardina, jimiž ho odsoudil. Ale teď si na ně vzpomněl: Vinen.

Vinen a předán do péče lorda Arailta Crovana, který ho odveze do svého sídla Eilean Dóchais ve Skotsku. Nepadlo jediné slovo o možném propuštění, ani o možnosti přezkoumání jeho viny. Člověk skoro slyšel žblunknutí klíče odhozeného do hluboké studny.

Luke nesměl připustit, aby ho Crovan vyslyšel. Mužova Síla by odhalila vzpomínky na Klub a přátelům v Millmooru by hrozilo nebezpečí.

Luke musel zjistit, co se na plese skutečně stalo, aby očistil svoje jméno. Nezachránil by tím jen sebe, ale i celou svou rodinu.

„Moje sestry,“ obrátil se naléhavě na Silyena. „Jsou v pořádku? A co rodiče?“

„Pošlou je do Millmooru,“ odpověděl Silyen. „Za daných okolností je to pro ně nejbezpečnější místo.“

Luke znovu cítil, že nemůže popadnout dech. Teď už věděl, čeho jsou Mocní schopní, a tak se mu ulevilo při pomyšlení, že jeho rodina od nich bude tak daleko. Ale sám v Millmooru zažil spoustu hrůz: nebezpečnou práci, brutalitu a bezpráví. Daisyino vzdělání a možná i růst na tom nelítostném místě zakrní.

„Jo,“ dodal Silyen. „Ta malá zůstane tady. Na Gavarovo výslovné přání.“

Daisy zůstane v Kynestonu?

Jenže na další otázky už neměl čas. Crovan prošel chodbou, zastavil se před Lukem a s mírným znechucením se na něj podíval.

„Nač to zdržování? Rád bych odjel dřív, než se ostatní vzbudí, aby strávili další den klábosením a přejídáním se. Teď jsi můj, hochu. Půjdeš se mnou.“

Luke se kousl do rtu a následoval muže, který vykročil do tmavých chodeb velkého domu. Pokus o útěk by byl šílenstvím. I kdyby Crovanovi a Silyenovi utekl, což bylo nepravděpodobné, nedostal by se přes kynestonskou zeď. Nezbylo by mu nic jiného, než se schovávat na pozemku Jardinů. Lov na něj by se možná stal denním povyražením Mocných. Ve stájích měli na takovou zábavu dostatek koní i psů, a hlídač v psinci by si to určitě užil.

Čas vhodný na útěk přijde až během cesty. Do Skotska pojedou

celý den a je jasné, že budou muset občas zastavit. V duchu si představoval, jak Crovan kráčí do občerstvení na benzince a panovačně žádá o kávu. A to jistě odvrátí jeho pozornost.

Silyen mu říkal, aby se nepokoušel o útek. Ale Luke neměl v plánu přijímat životní rady od Silyena Jardina.

Všechno ostatní, co Silyen řekl, nedávalo smysl. Mladý pán věděl o záhadách, které měly, podle všeho, něco společného s Crovanem, a s jejich objasněním mu měl pomoci Luke? V tom případě byla škoda, že se nezeptal.

Právě dorazili ke dveřím do kuchyně velkého domu, které sloužily pro zásobování. Před pár dny si Luke představoval, jak se schová v nějakém autě a uteče ke svým přátelům v Millmooru. Zpátky k doktorovi a Anděle. Ještě teď ho pálila zrada, kterou cítil při prozrazení jejich pravé identity.

Přiblížili se ke dveřím, sluha je otevřel a všichni tři vyšli ven. Ovanul je čerstvý noční vzduch. Luke se zachvěl a nebylo to jen chladem. Crovan ho na svém zámku nejspíš zavře do cely. Navždy bude uzavřený ve tmě a chladu. Možná, že jednou bude rád vzpomínat na noc v kynestonském sklepe.

Ale ne. Jestli bude takhle uvažovat, nestane se vězněm jen jeho tělo, ale i myšlenky. Stane se z něj zlomený a ustrašený člověk. Je třeba, aby se z toho dostal. Musí.

Před domem přidržovala další služebná dveře nablýskaného auta. Motor mělo nastartovaný a Crovan do něj okamžitě nastoupil. Třetí sluha držel za uzdu Silyenova vysokého černého koně. Silyen se zlehka vyhoupl do sedla, zvíře zahrabalo kopyty a odfrklo si.

„Nastup si,“ vyštěkl Crovanův hlas z vnitřku vozu.

„Prosím, řekni mé rodině, že je mám moc rád,“ zašeptal Luke služce, která držela dveře. „Řekni jim, že mi to je líto a že se zase setkáme.“

Žena zírala netečně před sebe. Pokud ho slyšela, nedala na sobě nic znát. Luke dostal vztek, ale pak se uklidnil. Věděl, že měla strach z Mocných, kteří dokážou lidi takhle ovládnout. Vykládal jim o tom Jackson.

Jackson, který byl sám Mocným.

Luke si nebyl jistý, jestli mu někdy dokáže odpustit.

„Prosím,“ poprosil ještě jednou ženu, než sklonil hlavu a nastoupil do auta.

Vůz se rozjel se zhasnutými reflektory. Silyen jel před nimi a vydával slabou záři svého mocného světla. Luke otočil hlavu a podíval se na velký dům. Dokonce i v šeru vypadal Kyneston majestátně. Záře podél parapetu ozařovala zvon v kopuli, v několika oknech se ještě svítilo.

Jenže Lukův zrak neomylně přitahovalo zlatavé světlo, které se vinulo a pulzovalo kolem železné kostry Východního křídla. Luke v něm stál, když explodovalo, a jen o dvanáct hodin později se v něm ocitl znovu, aby si vyslechl rozsudek. Ta neskutečná rekonstrukce bylo Silyenovo mistrovské dílo.

Znovu si vybavil slova Mocného, která mu řekl ve sklepě. Slova, která Luke vytláčil z paměti a snažil se na ně nemyslet. Nedovolím mu, aby ti zpřelámal kosti. Neudělá ti nic, co by nešlo opravit. Jenže nejdřív dojde – ke zlámání.

Luke se nenápadně podíval na muže vedle sebe. Crovan se díval z okénka, evidentně lhostejný k Lukově přítomnosti i k čemukoliv jinému.

Luka tohle všechno unavovalo. Unavovalo ho, že ho Mocní využívají. Pro Jacksona byl pouhou šachovou figurkou. Pro Crovana věcí, kterou může rozbít, aby ji pak Silyen mohl opravit. A všichni k tomu měli vlastní nepochopitelné důvody.

Nikdy nebude svobodný, Británie nebude nikdy svobodná, pokud tu zbude jediný Mocný. Vzít jim vládu nestačí, protože s takovouhle mocí by nakonec stejně zvítězili. A pak znovu. A znovu.

Nikdy nepřestanou vyhrávat.

Luke se opřel o dveře auta a zatnul pěsti. Zoufalství mu teď nepomůže.

V okamžiku, kdy auto přibrzdilo, před nimi vzplála oslňující záře. Řidič zaklel a vůz změnil směr. Dorazili ke kynestonské bráně.

„Ven,“ vyštěkl Crovan a vystrčil nohy ze dveří. Pak otočil hlavu k Lukovi. „Tady se staneš mým majetkem, hochu.“

Usmál se. Snažil se o nevinný, upřímný úsměv, ale byla to ta nejhorší věc, jakou kdy Luke viděl. Při vystupování z auta ho nohy odmítaly poslechnout.

Silyen čekal u brány, která se blýskala Mocným světlem, jako kdyby ji postavili z prskavek, které matka kupovala na Ohnivou noc. Co znamená tahle Síla? Kde se vzala? Co ve skutečnosti dokáže?

„Je čas na loučení,“ řekl Silyen. Jeho bledou tvář zlověstně osvětlovala jasná záře. „Prozatím. Teď zruším tvoji svázanost s Kynestonem. Měl bys potlačit svoji touhu praštit mě, protože teď můžeš.“

V Lukově nitru se něco uvolnilo. Skoro slyšel prasknutí. Vzpomněl si na zámek na kleci Psa v místním psinci. Silyen ho bez námahy utrhнул a jeho rozlámané kousíčky pustil na zem.

„Cítíš to?“ zeptal se Silyen.

Upřeně Luka pozoroval a ten se v duchu vrátil k prvnímu setkání s tímto mladíkem po hroživé cestě z Millmooru v dodávce ochranky, kdy netušil, kam ho vezou. Měl strach, že to bude vazební věznice nebo tábor s odsouzcenci na doživotí. Místo toho se ocitl v Kynestonu. Tenkrát se mu ulevilo.

„Cítíš to?“ opakoval Silyen.

A pak to Luke ucítil.

Ať už v něm Silyen zlomil cokoliv, nejspíš otrockou oddanost Kynestonu, bylo to bezvýznamné ve srovnání s tím, co je pořád svazovalo. Luke si dobře pamatoval, co se stalo při jejich prvním setkání. Jak mu připadalo, že ho Mocný rozebral na kousky, tak jako to otec dělal s motorem, a pak ho složil dohromady s jedním kouskem navíc. Jak měl pocit, že protéká mezi Silyenovými prsty jako jemný písek.

Sešel se mu žaludek. Jaké mezi nimi bylo spojení?

Zvedl hlavu a setkal se se Silyenovým pohledem. Oči Mocného byly stejně černé jako té první noci. Jenže tentokrát se v nich neodrážely hvězdy jako tenkrát, ale tekuté zlato z brány. Je možné, aby tohoto mladíka spálila jeho obrovská Síla? A shoří s ním i Luke?

Ruka na Lukově rameni s ním prudce zacloumala.

„Hotovo?“ zeptal se Crovan. Díval se na Luka, ale mluvil se Silyenem. „Dobrá. Půjdem.“

Najednou jako by za branou něco vybuchlo ve vzduchu. Luke ucítil vítr z vrtule helikoptéry, která se objevila na druhé straně kynestonské zdi.

Takže nepojedou autem. A z helikoptéry neuteče. Luke byl zoufalý, ale nebyl úplný blázen.

Možná by mohl využít těch pár vteřin, než dojdou od otevřené brány k helikoptéře? Přimhouřil oči a podíval na zářící bránu. Podle zkušeností, které získal během několika týdnů práce na pozemcích sídla, věděl, že trasa z Kynestonu povede mimo silnici. Silyen otevřel bránu v místě sousedícím s loukami, které se lépe hodilo pro přistání helikoptéry.

„Dávej pozor.“

Crovan zlehka plácnul Luka po tváři hřbetem ruky. Pak mu přejel hranou dlaně po krku, jako kdyby ho chtěl podříznout. Byla to hrozba?

Najednou mu něco sevřelo hrdlo a Luke se zakuckal. Jeho prsty vylétly vzhůru a sevřely se, aby tu věc uvolnily, jenže jeho snaha byla marná. Těsně kolem krku měl hladký, tenký zlatý obojek.

Luke zděšeně zvedl oči a v tiché prosbě se podíval na Silyena. Jenže Mocný se jen ušklíbl.

Brána Kynestonu se otevřela.

2. KAPITOLA

Jenner rodině doručil hroznou zprávu, že Luka odvezli pryč. A pak jim sdělil neméně hroznou skutečnost, že zbytek rodiny bude rozdělený: Daisy zůstane v Kynestonu, Abi s rodiči pojedou do Millmooru.

Abi okamžitě věděla, co musí udělat. Jakmile budou na cestě, udělá se jí špatně a vůz bude muset zastavit, ona toho využije a uteče.

Od té doby uběhl skoro celý týden. Teď stála na pláži a světla z barů vrhala jasné pruhy na rozbouřené moře. Dostala se tak blízko. Někde ve tmě ležel její cíl: hrad Highwithel, který stál na jednom z ostrovů.

Tam byl domov dědice Meilyra Tresca, mladého Mocného, z něhož se stal odpůrce režimu a který ohavně zradil jejího bratra, když ovládl jeho mysl i tělo a přinutil ho, aby zabil kancléře Zelstona.

Nebo to udělal někdo jiný a Meilyr byl bratrův přítel a ochránce? Jestliže ano, zaplatil za to tu nejvyšší cenu. Přišel o svoji Sílu, když chtěl Luka zachránit před hrozným vězením.

Co z toho je pravda? Byla tak blízko odhalení.

Abi vstoupila do moře a chladem zalapala po vzduchu. Voda jí natekla do tenisek a namočila jí džíny. Při každém kroku měla pocit, že má nohy z olova. Pod chodidly cítila hrubý písek a malé kamínky.

Musí to zjistit, protože při svém útěku byla nucená opustit všechno, co jí bylo na světě nejdražší. Svoji malou sestru, která zůstala v Kynestonu v péči prchlivého dědice Gavara. Rodiče, kteří touhle dobou už budou v pracovním táboře v Millmooru a jsou šílení strachem, protože byli odděleni od všech svých tří dětí. Opustila mladého muže, kterému chyběla Síla. Jennera Jardina, druhého syna nejmocnější rodiny v Anglii, jehož by mohla milovat, kdyby měla odvahu.

Připadalo jí, že nejmenší ztrátou v celém tom hrozném příběhu je, že se zřekla budoucnosti, o které vždycky snila. Utekla z výkonu nucených prací a teď stojí mimo zákon. V budoucnu ji určitě nečeká práce v nemocnici a hezký domek s manželem a dětmi, o kterých dlouhá léta snila.

Tento svět je mnohem krutější, než si představovala, když skoro před rokem podala žádost a toužila svoji pracovní povinnost splnit v kanceláři panského sídla, kam by s ní přidělili i celou její rodinu. Poznání pravdy stálo Abi i všechny, které milovala, příliš mnoho.

Vytáhla se do malé loďky a dlouhé nohy neobratně přehodila přes okraj. Člun se pod ní rozhoupal.

Musí Luka zachránit. Přinutí dědice Meilyra z Highwithelu, aby jí pomohl.

Mělké plavidlo se přestalo houpat. Džíny měla mokré do půlky stehů, ale neměla strach, že nastydne. Koupila si přiléhavý nepromokavý

kabát a kromě toho její tělo přemění aminokyseliny na adrenalin a bude pumpovat krev do všech končetin.

Znala to z jedné učebnice, s kterou se připravovala na studium medicíny. Jako lékařka by měla možnost účinně pomáhat lidem.

Jenže Luke snil o něčem důležitějším.

Bojoval za zrušení nucených prací a proti Mocným. Během nepokojů v Millmooru se Abi obávala o jeho bezpečí, zatímco on byl jedním z těch, co nepokoje vyvolali. Až bratra příště uvidí, dostane vyřadáno.

Abi si odmítala připustit, že žádné příště nebude.

Sáhla do kapsy džínů pro klíče a zastrčila je do zapalování. V podobných případech jí moc nepomáhalo, že vyrůstala vedle otce mechanika, ale v krátké době rychle rozšířila svoje dovednosti. Nejdřív to byly krádeže a útěk, teď vloupání. Klíče získala před pouhou hodinou, když se na molu vloupala do kanceláře pořádkující vyjížděky za tuleni.

Motor konečně naskočil. Abi položila ruku na kormidlovou páku a zkusila s ní otočit. Spokojeně se podívala na červená a zelená světla, která označovala cestu z ennorského vnitřního přístavu, a zamířila k nim.

Tohle byl už druhý pokus dojet na Highwithel, nejdlehlejší sídlo Mocných v Británii, které stálo v srdci souostroví Scilly na jihozápadním cípu Anglie. Za sebou měla dlouhou cestu.

Poté, co utekla z auta, které ji i s rodiči vezlo do Millmooru, pokračovala stopem do Exeteru, pak dojela vlakem do Penzance a lodí na Ennor, největší z ostrovů. A tady uvízla.

Ennor byl oblíbeným turistickým místem. Lidé nemohli jezdit do zahraničí, dokud nedokončili nucené práce, a tak se teplé, větrem

ošlehané Scilly staly nejvzdálenější a nejexotičtější destinací, jakou mohla Británie nabídnout.

Hned první den se Abi vydávala za bezradnou turistku, která by ráda viděla nějaký hrad. Tento výlet jí však místní provozovatelé vodních taxíků zdvořile odmítli. Abi si uvědomila, že jsou ke svým pánům mimořádně loajální. Jméno Tresco bylo všude. Našla ho na bocích rybářských člunů i na vybledlé ceduli místní hospody. Obyvatelé ostrova odmítali sdílet s cizinci tajemství sídla jejich Mocných.

Situace byla nad její síly. Souostroví Scilly se skládalo ze sto čtyřiceti šesti ostrovů, ale na mapě, kterou ukradla ze zásuvky v kanceláři Kynestonu, jich našla jen sto čtyřicet pět. A žádný z nich se nejmenoval Highwithel. V ennorské knihovně našla fotografii oblasti a porovнала ji s mapou. Byly naprosto shodné. Buďto je obě upravili, nebo na fotografiích nebyl Highwithel vidět.

Pokusila se přemýšlet v širších souvislostech. Mocní musí do svého sídla dovážet zásoby, a to jak jídlo, tak i všechny luxusní drobnosti, které aristokratická rodina nutně potřebuje.

Ennor je příjemné místo. Vypadala by tak i celá Británie, kdyby se všude místní lordi chovali stejně a nebyli krutí? Pokud šlo o místní obchody, jeden jí připadal obzvláště elegantní. Abi vklouzla do nabýskaného obchodu se smíšeným zbožím, kde našla pár luxusních kousků z Londýna, které používala i rodina Jardinů. Takové zboží si mohlo dovolit jen malé množství prostých občanů, kteří si odbyli nucené práce v mladém věku a získali prestižní zaměstnání. Došlo jí, že odtud odebírají zásoby Trescovi.

Abi nenašla žádnou objednávkovou knihu, používali tu počítač. Když se protáhla k zadní části obchodu, uviděla, jak zaměstnanci

nesou spoustu krabic k přístavu. Každá byla pečlivě označená jménem zákazníka a ostrova. Abi si byla jistá, že její instinkt se nemýlí. Stačilo jen sledovat dodavatele.

Strávila dva dny na břehu u přístavu, a zatímco čekala, přemýšlela, jestli má i další možnosti. Neměla by prostě jen napsat dopis? Ne. Musí stát Meilyru Trescovi tváří v tvář, až se bude vyptávat na Luka. Co kdyby kontaktovala Jennera? Za část peněz, které sebrala v Kynestonu, koupila mobilní telefon se skrytým číslem a několikrát měla pokušení zavolat do kanceláře sídla. Nebyla si však jistá, jak by jí Jenner mohl pomoci, a taky ho do toho nechtěla zatahovat. Třetího dne přinesli na molo velkou zásilku. Každá krabice byla diskrétně označená „TRESCO/Highwithel“.

Abi se sprintem rozběhla k nejvyššímu bodu na ostrově. Ke kapli, kde kdysi rodiny rybářů při bouřích s obavami čekaly na bezpečný návrat svých blízkých. Ignorovala píchání v boku a narovnála se. Měla strach, aby se jí loď neztratila z dohledu. Ne, byla tam. Daleko za ennorskou západní plavební dráhou.

V okamžiku, kdy zmizela za vzdáleným ostrůvkem, měla jasnou představu o směru, kterým vyrazila. Na mapě zjistila, že cesta vede do tří míst na zdánlivě otevřeném moři, kde nejspíš najde utajený ostrov.

Minulé noci, při svém prvním pokusu, nezjistila nic. A teď tu byla znovu, na novém „vypůjčeném“ člunu, a mířila k druhému možnému místu.

Jednou rukou pevně uchopila řízení chvějící se lodi a ohlédla se. Zjistila, že červená a zelená světla přístavu už nejsou vidět. Zamířila na západ. Vtom se zvedl vítr, mořská hladina se zčeřila a člun začal poskakovat.

Abi dostala strach, že se loď převrátí a potopí. Nebo se plavidlo i s ní roztříští o skály? Možná ji proud zanese na širý oceán, kde zemře hladem a žízni. Luka se jí nikdy nepodaří zachránit a on nepřejíže Crovanovu péči. Rodiče umřou žalem a Daisy zůstane úplně sama.

Přestaň, přikázala si. Takhle nesmíš uvažovat.

Abi se dotkla záchranné vesty pevně zapnuté až ke krku. V kapse nahmatala plastovou trubičku poslední záchrany a pohlédla mapu se zakreslenými vodními proudy, kterou schovala do bundy. Přistihla se, jak během posledního týdne často provádí svoje malé rituály, které ji měly uklidnit a dodat jí jistotu. Abi to brala jako reakci na trauma z událostí v Kynestonu. Zároveň si uvědomovala, jak jí to škodí, ale nemohla to zastavit, protože potřebovala utišit hlasy ve své hlavě.

Hlasy, které ji obviňovaly a tvrdily, že všechno je jen její chyba. Přesvědčila matku i otce, že Luke a Daisy budou souhlasit s nucenými pracemi, když na ně nastoupí všichni společně. Navrhla, aby podala žádost do sídla Mocných. Zklamala, když Luka nedostala z Millmooru dřív, než se zapletl s Meilyrem Treskem a jeho spiklenci.

Ano, uvědomovala si, že všechny tyto myšlenky nejsou úplně rozumné. Ale přesto cítila odpovědnost a udělá všechno, aby to napравиła. Včetně řízení člunu, který nebyl o moc větší než vana a kterým se řítí do noci k neviditelnému hradu.

Minula desítky ostrůvků, jejichž světlé skály zářily v šeru a kamennité břehy se ztrácely v temnotě. Bledý ubývající měsíc chvílemi zakryly mraky. Dneska svítil mnohem míň než včera, a zítra to bude ještě horší.

Před sebou uviděla poslední obydlený ostrov zanesený na mapě. Okna osamocené farmy připomínala žluté obdélníky zavěšené ve

tmě, zlaté brány do světa kouzel. Včera dojela Abi až sem, pak zamířila na západ. Dneska se vydá na sever.

Ruku na kormidle měla ztuhlou chladem, ale přesto s ním prudce otočila. Copy žluté jako písek jí ve větru bičovaly obličej i oči a ona vyplivla pramínky vlasů. Otevřela škrticí ventil a plnou rychlostí vyrazila vpřed. Lodka na hladině poskakovala jako kámen. Luke uměl skvěle házet žabky, většinou se mu jich povedlo osm nebo devět.

Dostanu tě ven, bratříčku, slíbila mu v duchu.

Do obličeje jí cákala mořská voda, která stékala po tvářích k větrem rozpraskaným rtům. Sůl jí páčila v očích i v ústech.

Vtom se vítr utišil. Slané spršky ustaly.

Motor se zastavil.

Člun se zastavil.

Zničila snad motor rychlou jízdou? Jak mohla být tak hloupá?

Abi se sklonila a bez úspěchu otočila klíčkem. Vytáhla klíč a zkusila to znovu. Nic. Pod malým chatrným plavidlem se neklidně přelávalo moře. Lehla si do člunu a pevně se chytila boků. Vtom pochopila, co se děje.

Lod' přitahovala Síla.

Moře i obloha kolem ní byly temné. Podívala se dozadu. Světla z farmy zmizela. Zvedla hlavu k obloze.

Měsíc zmizel, zmizely i hvězdy. Všude byla jen hluboká tma...

A pak, dřív, než ji úplně zachvátila hrůza, objevil se před ní ostrov. Abi měla pocit, že její srdce vynechalo jeden úder, vynechalo i druhý.

V šeru se vynořil Highwithel, stejně majestátní, jak napovídalo jeho jméno. Znovu vyšel měsíc a pod jeho slabým svitem zářil ostrov slonově bílou barvou jakoby pocákanou stínem. Jeho hrůzu

nahánějící úbočí se zvedala jako boky živého tvora. Vtom se skály rozletěly na stovky kousků a Abino srdce se prudce rozbušilo. Vyba-vila se jí příšerná scéna při výbuchu tanečního sálu Kynestonu. V příš-tím okamžiku si uvědomila, že tentokrát vidí mořské ptáky, kteří se v obrovském množství vznesli do vzduchu, kroužili nad ostrovem a křičeli.

Na nejvyšším vrcholu stál hrad. Vyrůstal ze země jako půvabná věžička posazená na skále a podepřená masivními oblouky. Neměl žádné cimbuří, jen věžičky roztroušené podél hradeb, které kdysi nejspíš sloužily jako strážní věže.

Abino plavidlo se pohybovalo pomalu, ale vytrvale. Teď už se ne-musela moře bát.

Co se stane, až bude na ostrově? Jaké uvítání jí připravil dědic Meilyr?

Břeh se stále přibližoval. Abi si klekla, narovнала se a zaclonila si oči před dvěma světly, která před ní hořela. Jedno z nich vypadalo jako zářící zlatý míč a nemohlo to být nic jiného než Mocné světlo. Druhé, ostré a bílé, pocházelo ze silné elektrické svítilny.

Abi se podívala na konec přístavní hráze, kde stáli tři lidé. První byla vysoká štíhlá žena. Mocné světlo, které vydávala, osvětlovalo její světle blondáté vlasy a půvabné rysy. Mocná. Druhá postava, hube-né dítě s rozcuchanými kudrnatými tmavými vlasy, měla obličej za-stíněný baterkou. Mezi nimi stál dědic Meilyr.

V ženě poznala Bodinu Matraversovou, sestru dědičky Boudy. Abi si vzpomněla, jak spolu s Meilyrem vstoupili bok po boku do taneč-ního sálu Kynestonu. A pak ji v následném chaosu uviděla znovu. Skláněla se nad sluhou, kterého přimáčkkl trám. Ve svých šatech

pošitých flitry vypadala jako zářící, neskutečně silný anděl. Nejdřív osvobodila zraněného muže a pak ho vyléčila.

Patří tato dvojice k Lukovým spojencům?

Nebo k jeho zrádcům?

Loďka pomalu doplula k molu. Dítě spustilo svítlnu, naklonilo se a hodilo Abi provaz. Abi překvapilo, že to neudělal dědic Meilyr. Tohle je jeho ostrov. Možná si myslí, že by to bylo pod jeho úroveň, a tak za něj další nepříjemnou práci musí udělat sloužící. Podobně jako Luke musel zabít kancléře.

Abi uvázala člun a rozhlédla se po žebříku. Zvedla hlavu a zjistila, že se dívá do tváře mladého Mocného. Ani teplé světlo, které vydávala žena za ním, ani vousy nezakryly jeho ztrhané rysy.

Během přípravy na univerzitu Abi pomáhala jako dobrovolnice v nemocnici, kde pracovala její matka. V některých nemocničních pokojích vídávala tváře podobné té dědici Meilyra. Byly to pokoje, kde lidé mluvili šepem a kde za závěsem člověk občas slyšel tichý vzlykot. Mocný se ztěžka opíral o hůl.

„Abigail Hadleyová,“ řekl chraplavým hlasem. „Já jsem Meilyr Tresco. Váš bratr mě znal jako ‚doktora Jacksona‘. Vítejte na Highwithelu.“

Abi opřela nohu o dno loďky a postavila se.

„Tohle není zdvořilostní návštěva,“ řekla. „Jsem tady z jediného důvodu. Musím osvobodit svého bratra.“

Tresco podal hůl služebně po svém boku. Bodina ho chytila za paži, aby ho podepřela, Mocný se prkenně sehnul a natáhl ruku.

„To jsme dva,“ řekl.

Jak Abi pomáhal přes konec mokrého kluzkého žebříku na molo,

všimla si, že se jeho tvář zkřivila bolestí. Při souboji s Crovanem přišel o víc než jen o svou Sílu.

Po kamenité pěšině vyrazili ke schodům vytesaným do skály. A pak přišlo překvapení. Dívka s elektrickou svítilnou podle všeho nebyla služebná, nebo aspoň už jí nebyla. Představila se jako Renie a v Millmooru kamarádila s Lukem.

„Vezmu Abigail napřed a vysvětlím jí, jak to s námi je,“ oznámila Renie Mocným bez jakékoliv stopy podřízenosti.

Bodina Matraversová přikývla. Pořád pevně držela paži dědice Meilyra.

Abi s Renie stoupaly po schodech a dívka začala vyprávět svůj příběh. Řekla, že jich tam byla celá skupina. „Millmoorský sportovní a společenský klub“. Jakmile Luka svěřili do Crovanovy péče, pomohla jim Bodina Matraversová utéct z pracovního tábora.

„Netušili jsme, že patří mezi Mocné,“ vysvětlovala Renie. „Nevěděli jsme to ani o Jacksonovi. Vlastně Meilyrovi. Bude nám chvíli trvat, než si na to zvykneme.“

„Dina nás všechny vyhledala, jednoho po druhém. Řekla, že Luka zatkl a že ho jeden z Mocných vyslyšel, takže mohl prozradit Klub, i kdyby nic neřekl. Nacpala nás do dodávky a stráž se prostě dívaly jinam, když nás vezla z Millmooru. To ta její Síla,“ dodala zamyšleně. „Vždycky jsme chtěli vědět, jak to udělala. Asi to bylo tím, že je tak krásná.“

Dívka se krátce zasmála. Navzdory jejímu věku to znělo dost staře. Renie měla přirozený vypravěčský talent a Abi fascinovalo její vysvětlování, jak Klub začal v pochmurném pracovním táboře dělat dobro. Když popisovala svoje první setkání s Lukem, ucítila Abi nával hrdosti.

„Zachránil mě před těma zatracenýma chlápky a já mu za to ani pořádně nepoděkovala. Ale udělám to. Neměj strach, chceme ho dostat ven stejně jako ty. Doktor, tedy Meilyr, si nedá pokoj, dokud se nám to nepodaří.“

Když se dědic Meilyr dověděl o osudném návrhu na zrušení nucených prací, aktivity Klubu se vystupňovaly. Naplánovali sabotáže proti millmoorskému vedení a nakonec zorganizovali lednovou vzpouru.

„Luke se toho všeho zúčastnil?“ Abi tomu pořád nemohla uvěřit.

„Zúčastnil? On přišel s tím nejlepším – vyřadil z provozu strojířnu. Ten kluk je fakt dobřej. Pokud je třeba něco udělat, okamžitě souhlasí, a o následky se stará až pak.“

To skutečně vypadá na Luka, pomyslela si Abi. Vtom jí uklouzla noha a ona se chytila skály. Nad hlavou jim kroužili a pokřikovali vyplašení ptáci. Při pomýšlení na Lukův život v Millmooru mezi lidmi, které ona neznala, ucítila Abi bodavou bolest.

Kéž by si během pobytu v Kynestonu s Lukem víc povídala. On zatím po celou dobu držel všechno pod pokličkou. Bylo to snad proto, že věděl, že by s ním nesouhlasila? Nebo protože v té době byla dávno naplánovaná vražda kancléře Zelstona a Luke se do spiknutí vědomě zapojil?

Tohle byl už třetí scénář celé události. Ten, na který nechtěla ani pomyslet. Možná Luka využil Meilyr Tresco. Nebo to mohl být někdo úplně jiný.

Třeba to udělal dobrovolně.

Ne, to ne. Abi si dokázala představit, jak se její bratr dostává do všech možných průšvihů. Dokonce i to, že porušoval zákony, jak popisovala Renie. Ale aby chladnokrevně zastřelil člověka? Člověka,

který neudělal nic špatného, kromě toho, že byl hlavou režimu Mocných. Který dokonce navrhl zrušení nucených prací. Abi si byla jistá, že něco takového by Luke neudělal vědomě.

V té chvíli se ocitly v dechberoucí výšce. Abi se zastavila, aby si odpočinula. Podívala se dolů, ale nebyl to nejlepší nápad. Z temné propasti se jí zatočila hlava. Zlatavý odlesk Mocného světla zahlédla hluboko pod sebou. Dědic Meilyr s námahou vystupoval po kamených schodech.

„Co mu je?“ zeptala se Abi, když sledovala dědicův bolestivý výstup. „Chci říct, že vím o jeho ztrátě Síly. Byla jsem v Kynestonu, když se to stalo. Ale teď má jen vyjít po schodech a k tomu přeci Sílu nepotřebuje.“

Renie nakrabatila malou pihatou tvář. Abi si uvědomila, že má o Meilyra strach. Všechno mluvilo v dědicův prospěch, ale Abi si chtěla udělat vlastní názor.

„Má bolesti,“ řekla Renie. „Hrozné bolesti, které skoro nepřestávají. Víím to od Diny. Zkoušela použít svoji Sílu, aby mu pomohla, a stejně tak celá jeho rodina. Jackson, tedy Meilyr, říká, že si připadá jako dřevěný kbelík. Cítí, jak do něj nalévají Sílu, ale ta z něj okamžitě vyprchá.“

Vtom zahlédly, jak se k nim rychle blíží Bodino slabé světlo. Stoupala po schodech mnohem rychleji, než by svedl obyčejný člověk, a v okamžiku stála vedle nich. Nebyla ani trochu zadýchaná.

„Nezastavujte se tady,“ požádala je. „Budu ho muset nést a byla bych ráda, aby měl trochu soukromí.“

„Nést ho?“ vykřikla nevěřičně Abi. Pak si vzpomněla na sloup v Kynestonu. Tahle křehká dívka by nejspíš uzvedla i mládě slona, kdyby musela.

„Dneska večer už s tebou nebude schopný mluvit,“ pokračovala Dina. „Mám vyřídit jeho omluvu. Je pro tebe připravený pokoj, Renie ti ho ukáže. Musíš být unavená.“

Její poslední slova připomínala spíš příkaz než žádost. Hned nato se Mocná otočila a rozběhla se ze schodů dolů.

Abi zasténala. Ale dívka měla pravdu, byla unavená. Během posledního týdne skoro nespala, protože měla strach o Luka, o rodiče i o Daisy, a navíc si musela dávat pozor před policií. Čekala, že každou chvíli vrazí do malého hotelu v Ennoru, kde se zapsala pod falešným jménem.

Ale nakonec se sem dostala. Dneska v noci si může odpočinout.

Renie ji vedla po posledních schodech vytesaných ve skále do velké, potměšilé haly hradu. S každým schodem se cítila unavenější. Dívka ji provedla bludištěm úzkých chodeb, než konečně otevřela jedny dveře. Světlo lucerny dopadlo na postel přikrytou silnou vlněnou dekou.

„Co říkáš tomuhle pokoji?“ nabídla Renie. „Já bydlím přímo naproti.“ Dívka se podívala Abi do očí. V uličnickém obličejí se zračilo mnohem víc moudrosti, než by člověk u dítěte v jejím věku čekal. „Pokus se usnout. Neneseš na tom žádnou vinu. Musíš být silná, kvůli Lukovi.“

„Děkuju,“ řekla Abi, vstoupila do místnosti a vděčně zavřela dveře. Rychle se svlékla, a jakmile se její hlava dotkla polštáře, tvrdě usnula. Poprvé po několika dlouhých dnech.

Když se probudila, bylo venku světlo. Nebyla si jistá, co ji vyrušilo z hlubokého spánku. Nějaký vzdálený hluk. Nejspíš křik mořských ptáků. Nebo vlny narážející na skálu.

Abi zůstala ležet a snažila si srovnat myšlenky. Dneska zjistí pravdu o Zelstonově vraždě. Dozví se, jestli jí Tresco pomůže osvobodit Luka. Slova, která včera pronesl na molu, byla slibná.

Poprvé po dlouhém týdnu Abi ucítila malý paprsek naděje.

Její úvahy přerušilo klepání na dveře. Rychle se posadila a přitáhla si pokrývku k bradě.

„Abi?“

Ten hlas znala.

Ale to není možné. On je přeci v Kynestonu. Jak se dozvěděl, že je tady? Jak se sem tak rychle dostal?

„Abi, to jsem já. Můžu dovnitř?“

„Ano!“ vykřikla. Vyskočila z postele a zamotala se při tom do svého trička.

Pak už stál ve dveřích Jenner, zachytil ji do náruče a postavil ji. Celý svět se s ní roztočil, protože ji začal líbat, jako kdyby ji viděl naposledy v životě.

A Abi mu jeho polibky oplácela. I ona měla dojem, že už ho víckrát neuvidí.

Jak někdo může tvrdit, že tenhle mladík nemá žádnou Sílu? Jeho ruce ji na kůži pálily, jako kdyby byly plné zlatého ohně. Svíral její boky tak pevně, že tam bude mít modřiny.

Možná neztratil všechnu Sílu.

„Jak ses to dozvěděl?“ zeptala se, když se na chvilku odtáhli, aby se na sebe podívali. „Že jsem tady? Jak ses sem dostal?“

Jenner naklonil hlavu na stranu a slunce, které sem pronikalo oknem, ozářilo jeho pihy a bronzové vlasy Jardinů.

„Po všech těch událostech byla doma spousta práce, ale odjel jsem

z Kynestonu, jakmile to šlo. Chtěl jsem ti být nablízku. Moje rodina si myslí, že jsem na objížďce našich pozemků. Včera v noci mi zavolala Dina a prozradila mi, že jsi tady, takže jsem dojel na pobřeží a ona pro mě ráno přiletěla helikoptérou.“

Přistání helikoptéry, to ji dneska probudilo.

„Au!“ Jenner si třel paži, do které ho Abi uhodila. „Za co to bylo?“

„Za to,“ vyhubovala mu po prvním omluvném polibku, „že jsi mě mohl svézt. Teď mi dej chvilku, musím se obléknout. Pak půjdeme zjistit, jestli mi naši hostitelé pomůžou osvobodit Luka.“

3. KAPITOLA

LUKE

Luke otevřel oči do světla jasného jako Síla. Jako kdyby místnost byla v plamenech.

Probudilo ho drncání.

Prostor kolem něj nebyl jen plný světla. Celý se třásl. Když se jeho oči přizpůsobily, uviděl vnitřek helikoptéry a všechno se mu vybavilo. Odjezd z Kynestonu, otevřená brána.

A obojek.

Prsty se dotkl krku a nahmatal ho. Tenoučký pásek teplý jako jeho tělo těsně přiléhal na kůži.

Luke zvedl hlavu. Proti němu seděl Arailt Crovan a zvědavě si ho prohlížel. Oči muže se schovávaly za brýlemi s kulatými obroučkami a jeho nakloněná hlava připomínala ptáka, který pozoruje žízalu.

Zdrojem zlatého světla nebyl Crovan, ale něco za okny helikoptéry. Luke se s obavami podíval za Mocného a narovnal se na svém sedadle.

Venku uviděl tak nádherný východ slunce, že mu to vyrazilo dech.

V dětství trávil prázdniny s rodiči blízko mokřin Yorkshiru nebo mezi nízkými kopci Peak Districtu. Nikdo z nich ještě nesplnil svoji pracovní povinnost, a tak nemohli na dovolenou k moři v zahraničí, ale Lukovi to nikdy nevadilo. Byl šťastný, když mohl s Abi závodit při výstupu na některý z větrných kopců nebo počítat s Daisy kameny navršené na náhrobcích dávných poutníků.

Ale nádheru, která se rozprostírala za oknem, nikdy v životě neviděl. V dálce se vlnila hladina moře. Podél horizontu se táhl hornatý ostrov, jehož vrcholky se vyhřívaly ve vycházejícím slunci. Ve vnitrozemí se třpytila obrovská zlatá plocha. Jezero. Černý obrys, který se tyčil v jeho středu, by měl správně kazit jeho nádheru, ale místo toho mu dodával temnou vznešenost.

Hrad byl vyšší než širší a do poloviny jeho výšky nebyla žádná okna, jen kamenné zdi. Horní část byla zbrzděná rýhami, z jejichž rozložení nebylo možné určit vnitřní uspořádání. Na samém vrcholu uviděl obrovské okno, které se skládalo víc z olova než ze skla. V jednom rohu se tyčila věž s cimbuřím. Celá ta obrovská pevnost stála na skále uprostřed ostrova. Luke však nezahlédl žádný most.

„Eilean Dóchais,“ řekl se zřejmým uspokojením Crovan. „Po celé stovky let sídlo mé rodiny. Jeho název znamená ‚Ostrov naděje‘. Si-lyenovi to připadá zábavné. Ale já si myslím, že to pasuje. Společnost doufá, že tady se mi podaří zkrotit odsouzence, a já zase doufám, že mi v tom všichni pomůžete.“

Crovan se otočil a podíval se na Luka. V brýlích se mu odráželo slunce a jeho oči vypadaly jako zlaté disky. Připomínaly dukáty, které potřebovali na převoz na onen svět.

„Tady mí hosté doufají, že jejich trest jednoho dne skončí. Mnoho z nich doufá, že to skončí co nejrychleji.“

Crovan se s nevyzpytatelným výrazem opřel v sedadle. Luke se snažil zakrýt skutečnost, že všechny jeho vnitřnosti se rozpustily v čistou tekutou hrůzu. Zaťal ruce v pěst a nakrčil prsty na nohou, aby si uvědomil vlastní tělo. Aby si připomněl svoji sílu, kterou získal v Millmooru a prací v Kynestonu, i odhodlání, které našel v pracovním táboře. Aby si vybavil svou rodinu a přátele, kterým hrozí nebezpečí a nejspíš budou potřebovat jeho pomoc.

Nedovolí tomu muži, aby ho zlomil. Musí vzdorovat hrůzám tohoto zdánlivě nádherného místa. Nesmí myslet na Psa, který býval vojákem a zavraždil několik Mocných, aby ho pak Crovan proměnil v tvora, který se na konci vodítka staré ženy plazil po všech čtyřech.

Helikoptéra se pomalu přibližovala k hradu. Pilot zatáhl za řídicí páku a stroj sebou škulbl. Zastavili na břehu jezera, kousíček nad zemí. Oni neletěli na ostrov.

„Ven,“ přikázal Crovan a Luke okamžitě poslechl.

Sáhl si na obojek kolem krku. Přinutil ho Crovan svojí Silou, nebo to byl pouhý reflex?

Luke si uvědomil, že všichni v Británii nosí obojky, které nikdo nevidí. Miliony lidí bez odporu poslouchají Mocné. Za děsivých podmínek pro ně deset let dřou. Podřizují se vládcům, které si nemůžou vybrat, ani je kritizovat. Jsou uvězněni v zemi, kterou nesmí opustit, dokud neodpracují svých deset let. A věří, že to tak má být.

Je lepší nosit obojek, který člověk vidí. Na to nesmí nikdy zapomenout.

Helikoptéra se zvedla do vzduchu. Chvíli se vznášela na jednom

místě jako kovové oko tornáda, které přitlačilo k zemi žlutý vřes i ostřici, a nakonec se vrátila tam, odkud přiletěla. Chvíli ji oba pozorovali, pak se Crovan obrátil zády k Lukovi a vykročil směrem k hradu.

Teď měl možnost využít situace a utéct. Navzdory záhadnému varování Silyena Jardina nehodlal být Crovanovým hostem moc dlouho. Luke vyrazil směrem, kterým zmizela helikoptéra.

Utíkat po vřesovišti bylo skoro nemožné. Keřiky byly vysoké až ke kotníkům a pokaždé, když došlápl, propadly se mu nohy do porostu a zamotaly se do výhonků.

Když upadl, nevěděl, jestli to byla práce Crovana, nebo jestli špatně došlápl. Něco ho chytilo za patu a on se obličejem zabořil do pichlavého vřesu. Chvíli zůstal ležet a snažil se zahnat svoje rozčarování.

Košile, pořád pocákaná krví kancléře Zelstona, se mu vykasala a odhalila holou kůži. Vtom ucítil, jak se mu na nahá záda přitiskla bota.

„Všichni to zkoušejí,“ řekl Crovan a zaryl se mu patou do dolní části páteře. „A všichni to vzdají, stejně jako to uděláš ty. Teď půjdeme.“

Luke se okamžitě zvedl a poslušně následoval Crovana, který vykročil k jezeru. Uvědomil si, že tentokrát se podvolil jeho Síle, ale neměl pocit, že ho donutil něco udělat. Připadalo mu, že to sám chtěl. Celým jeho tělem projelo vzrušení.

Mocný s odsouzeným se vydali po mokřině ke břehu jezera. Mělká průhledná voda podtrhovala krásu písčité pláže plné oblázků. Odhadnout její hloubku o pár metrů dál, kde měla leskle černou barvu, bylo zcela nemožné.

Luke nebyl moc dobrý plavec, ale jezero bylo uzavřené pevninou, takže tam nebyl příliv a odliv, ani žádné spodní proudy. A vzdálenost mezi ostrovem a břehem snadno překoná. Voda bude určitě studená,

ale při plavání se zahřeje. Luke se rozhlédl po pobřeží, ale nenašel žádný most ani loď.

„To nezvládneš,“ vytrhl Luka z myšlenek Crovan. „Nepřeplaveš to.“

„Proč ne? Chováte v jezeru lochnesskou příšeru nebo tak něco?“

„Můžeš to zkusit, když si přeješ. Ale já bych ti to nedoporučoval.“

Tohle se jim líbí. Všem Mocným. Vysmívat se a využívat svoje znalosti a hrůzu budící moc. Je to smutné. Násilníci na dětských hřištích dělali totéž. Spoléhalo se, že zvědavost jejich obětí zvítězí, i kdyby tušili, že to je past.

A Lukova zvědavost zvítězila.

On tu informaci potřeboval. Při útěku se bude muset dostat přes jezero, a pokud něco nebude fungovat, je lepší, když se to dozví teď.

Naklonil se a zblízka zkoumal vodu v jezeře. Vypadala naprosto normálně. Voněla až nezdravě čerstvě, byla plná ozónu.

Vtom to uviděl. Malinké zlaté jiskřičky, které v jasném slunci přehlédli. Trhavě se pohybovaly ve vodě jako optický klam. Luke si vzpomněl na jednu hodinu zeměpisu. Jejich učitel onemocněl a suplující jim pustil film o oceánech. V jedné scéně viděli kajak, který v noci klouzal po mořské hladině a nechával za sebou zčeřenou, zářivě modrou stopu. Bioluminiscence.

Luke se s obavou podíval na blikající vodu. Vsadil by všechno svoje neexistující bohatství, že tohle není přírodní úkaz. Vypadá to uměle.

„Vzpomínám si, jak nám Meilyr vykládal o tvé statečnosti,“ poznamenal Crovan.

Luke zabořil prsty do písčité pláže, aby utišil hněv. Crovan si s ním hraje.

Jenže on to musí vědět.

Váhavě ponořil prsty do vody na mělčině.

Okamžitě vykřikl bolestí, protože to, co vypadalo jako voda, byla ve skutečnosti kyselina. Celé jeho tělo se v šoku otřásl. Cítil, jak se mu rozpouští kůže. Kyselina mu rozleptala prstní kůstky, které voda odnesla jako blýskavé vlnky. Padl na záda, vzlykal a přidržel svoji zmrzačenou ruku.

Oči se mu hrůzou zúžily. Jak mohl být tak hloupý. Tak neuvěřitelně hloupý. Hrál si na hrdinu a plánoval útěk, zatímco se měl soustředit na to, aby přežil tohle místo a tohoto muže.

„Zapomněl jsem ti říct, jak se jmenuje,“ řekl Crovan. Jeho hlas přicházel jako z jiného světa. „Loch nan Deur, Jezero slz. Moje rodina, stejně jako Jardinovi, si chrání svoje soukromí.“

Luke se přinutil otevřít oči a jako v mlze uviděl pobavený výraz na Crovanově tváři. Zaplavil ho vztek a vrhl se dopředu. Rozhodl se, že tohoto muže shodí do jezera. Pokud bude třeba, skočí tam za ním a přidrží ho pod vodou, i kdyby to byla poslední věc, kterou v životě udělá.

V té chvíli se přihodily dvě věci. Výboj vyslaný obojkem ho srazil na zem.

Rychle zvedl paže, aby zmírnil pád, a zjistil, že jeho ruka je v pořádku.

Prsty i kůže, všechno na svém místě. Ruka byla neporušená.

Luke zůstal vyděšeně ležet s tváří přitisknutou na hrubý písek a snažil se dát tomu všemu smysl. V jezeře nebyla žádná kyselina. Ta mizerná Síla způsobila... co vlastně? Aby jeho tělo cítilo bolest? Nebo aby si to myslel jeho mozek? Připomnělo mu to halucinace v Kynestonu, ve kterých, po Crovanově dlouhém výslechu, viděl krvavou postel. Už nemůže věřit vlastním smyslům.

Přestaň, napomenul se. Čekej a uč se. Už žádné útky, žádné útky, dokud všechno nepochopí.

„Dívej se,“ řekl Crovan.

Mocný pozadu vstoupil do vody.

Luke si myslel, že ho nic nemůže překvapit. Bylo jasné, že Mocnému jezero nemůže ublížit, protože ho ovládala jeho Síla nebo Síla jeho rodiny. Ale to, co se stalo pak, bylo tak úžasné, že to Luka na-prosto ohromilo.

Jakmile Crovan vstoupil do jezera, voda kolem něj se rozestoupila. Pohybovala se klidně, jako přitahovaná magnetem. Pod nohama Mocného Luke viděl odhalené dno jezera.

„Musíš jít rychle a držet se těsně za mnou,“ přikázal Crovan. „Jestli se mi nebudeš držet v patách, tak tě voda spláchne. Myslím, že teď už si dokážeš představit, jak bys dopadl.“

Na dně jezera bylo chladno, a jak postupovali dál, vodní stěna kolem nich stoupala. Dosáhla do výše hlavy a pořád se zvyšovala. Luka přepadl záchvat klaustrofobie. Připadal si jako v hluboké studni. Kdyby Mocný nevydával slabou záři, byla by tu úplná tma. Jak se říkalo těm hlubokým jámám v mučírňách? Hladomorny. Místa zapomnění.

Luke věděl, že jeho rodina na něj nezapomene. Byl rád, že jeho rodiče a Abi jsou v bezpečí v Millmooru. Matka i otec mají užitečné profese a na úřadu práce to určitě brzy zjistí. Mezi Abiny přednosti patřila i znalost čínštiny, a tak po ní určitě skočí Millmoorská čínská banka a zaměstná ji v call centru. Nejspíš se bude k smrti nudit, ale vyhne se krutým intrikám Mocných.

Největší starost mu dělala jeho malá sestra, která zůstala v Kyne-tonu. Jediným jejím ochráncem tam byl dědic Jardine. Luke doufal,

že jakmile Libby doroste do školního věku a Daisy se o ni nebude muset starat, Gavar ji pošle za ostatními do Millmooru.

Oznámí někdo jeho rodičům, kdyby se mu tu něco stalo?

Najednou se Crovan prudce zastavil a Luke měl co dělat, aby do něj nenarazil. Cestu jim zahradila skalní stěna. Byly do ní vytesané blyštivé schody, které vedly na ostrov.

Luke po nich následoval Crovana vzhůru a dával pozor, aby se držel těsně za ním. Jaký osud ho tady čeká? Polil ho studený pot.

Oba se dostali z dosahu vody. Hrad, který se nad nimi tyčil, byl mnohem větší, než vypadal z druhého břehu. Hladké masivní zdi u základů lehce zářily. Nedokázala by po nich vyšplhat ani myš.

Ve zdi, přímo před sebou, uviděl dvoje dveře. Byly umístěné těsně vedle sebe, vyrobené z masivního dřeva pobitého železem a byly dvakrát vyšší než Luke. Na obou byl do kamenné desky vyrytý nápis vyplněný zlatem. Ani jedny dveře neměly kliku nebo zámek, aby se daly otevřít. Nad nimi byla připevněná další kamenná deska s kresbou lodi osvětlené bleskem.

„To je erb rodiny Crovanů a heslo mých předků,“ řekl Lukův nový pán a ukázal na nápisy. „Omnes vulnerant, ultima necat. Všechny hodiny zraňují, poslední zabíjí.“

„Povzbuzující,“ řekl Luke s hranou odvahou, kterou necítil. „Krásné přivítání.“

„Každé dveře se otevírají jen jedním směrem,“ pokračoval Crovan. „Tyhle zvenčí, ty druhé zevnitř.“

Mocný se dotkl levých dveří a ty se rozlétly. Na prahu někdo stál. Byl to vybraně oblečený mladý muž na prahu třicítky. Možná Crovanův syn a dědic. Ale ne. Tenhle Mocný seděl v parlamentu sám.

„Pane,“ řekla čekající postava s náznakem úzkosti v hlase. „Díky bohu, že jste zpátky. Byl jste pryč tak dlouho.“

Muž nervózně sevřel ruku a Luke pod jeho hedvábným šátkem, který měl uvázaný pod rozepnutým límcem, zahlédl stejný zlatý obojek, jako měl on sám. Chlápek uviděl Luka a jeho radostný výraz zmizel.

„Vy nejste sám, pane?“

„Evidentně ne,“ odpověděl stručně Crovan. Pak se otočil k Lukovi a pokračoval. „Tohle jsou Hodinové dveře. Odsouzenci nepočítají dny, ale hodiny. Je jich mnohem víc.“

Crovan překročil práh. Luke ho pozoroval, ale bál se jít za ním. Co ho za těmito zdmi čeká?

„Ty druhé dveře,“ řekl, aby získal čas. „Ty mají taky jméno?“

„To jsou Poslední dveře.“

Luke si uvědomil, že promluvila nějaká dívka. Protáhla se mezi oběma muži a vystoupila dopředu. Byla hubená a bledá, přibližně stejně stará jako Luke. Na sobě měla prosté černé šaty a na tenkém krku se jí blýskal zlatý obojek. Hlas měla jasný stejně jako chladné šedé oči.

„Nezapomeň na moto: ultima necat. Poslední zabíjí. Těmi dveřmi budeš chtít projít, jedině když si to budeš přát tak moc, že tě nic nezastaví.“

Luke na ni zůstal zírat.

„Ty dveře tě zabijí? Jak?“

Představil si několik možností a žádná se mu nelíbila. Možná je nahoře gilotina. Nebo je otrávená klika. Třeba jsou tam schované ostré nože, které vystřelí ze zdi, jakmile překročíš práh.

„To ‚jak‘ je nehmotné,“ řekl Crovan. „Zabije tě stejně jako nějaká zbraň. Pojď dál, Luku. Coiro, tohle je Luke Hadley. Ukaž mu jeho pokoj a postarej se, aby byl vhodně oblečený. Pak ho přiveď k večěři.“

Nesmlouvavý tlak v obojku vtáhl Luka dovnitř. Když ucítil, jak se jeho tělo podřizuje vůli nového pána, věděl s určitostí, jak se to stalo. Jak došlo k Zelstonově vraždě. Někdo použil Sílu a přinutil Luka, aby zabil kancléře. Potom zařídil, aby na všechno zapomněl.

Kdo to byl? Sám Crovan? Lord Jardine? Mocný, kterého znal jako doktora Jacksona?

Nebo dokonce Silyen Jardine?

Dveře se za ním s bouchnutím zavřely. Ohlédl se a uviděl něco ještě podivnějšího. Dveře zmizely.

„Vypadáš, jako kdyby tě chtěl někdo zabít,“ řekla Coira. Nedůvěřivě si ho prohlížela. „Nebo že jsi sám někoho zabil. Vzhledem k tomu, že jsi tady, hádala bych to druhé.“

Krev na jeho košili už dávno zaschla, ztvrdla a pomalu začínala hnědnout. Nedovolili mu, aby se před odsouzením umyl, protože jeho vzhled byl důkazem viny a lord Jardine už nemusel říct jediné slovo. Navíc byl Luke pokrytý špínou ze sklepa v Kynestonu.

„Luka odsoudili za vraždu Winterbourna Zelstona,“ objasnil situaci Crovan.

„Kanceléře?“ ozval se muž s kravatou.

„Ano, Devine.“ Crovan s ním mluvil jako s pomalu chápajícím dítětem. „Kancelář Zelston je mrtvý. V čele Británie je znovu Whitam Jardine jako prozatímní kancléř pro případ nouze. Podle mě se ukáže, že případ nouze si vyžádá, aby v úřadu nějaký čas setrval. Možná navždycky. Pojď, řeknu ti podrobnosti.“

Crovan odvedl Devina a nechal Luka o samotě s dívkou.

„Já to neudělal,“ řekl okamžitě Luke.

Neměl tušení, kdo ta dívka je a jestli ji po dnešním ránu ještě uvidí, pokud pro něj Crovan naplánoval pobyt v cele nebo kleci. Jenže v této chvíli si přál, aby mu někdo uvěřil. Nečekal, že tu potká někoho ve svém věku, natož dívku.

Jenže Crovanova slova změnila její náladu.

„To říkají všichni,“ řekla. „V tvém zájmu doufám, že to, co jsi mu udělal, bylo rychlé. Teď pojď za mnou.“

Nejsi tu proto, aby sis hledal přátele, připomněl si Luke, když Coira vykročila. Jsi tu proto, abys přežil a pak uprchl. Jsi tu proto, abys zjistil co nejvíc o Mocných a pak to použil proti nim.

Možná, že tady budeš mít nepřátele. Odsouzení dostávali od Mocných ty nejhorší tresty. Ti, co byli obviněni po právu, určitě spáchali něco příšerného, když je sem poslali. Mají důvod nenávidět aristokracii i zkušenosti, jak svoji nenávisť ventilovat.

Lukovi se sevřelo hrdlo, když si vzpomněl na své přátele v Millmooru. Na nervního Asifa i veselé, svérázné kouzelnice s počítači Hildu a Tildu. Násilí nikdy neplánovali. Ale boj s Mocnými možná ospravedlňuje použití všech prostředků. Pokud Luka nezavřou na samotku, musí si dát na své spoluvězně v Eilean Dóchais dobrý pozor.

S překvapením si uvědomil, že ho dívka vede přes místnosti stejně luxusní jako pokoje v Kynestonu. Tady byly navíc vyzdobené tartany, brněními a vycpanými zvířecími hlavami.

Následoval Coiru po chodbách pokrytých koberci s vysokým vlasem a čekal, že každou chvíli začnou sestupovat do mučírny v podzemí, nebo projdou ocelovými dveřmi do chodby s celami. Na stěnách viděl

spoustu kreseb i olejomalb samotného Eilean Dóchais, které se střídaly s obrazy se scénami z bitev. Na jednom byla silueta hradu ozářená jasným vírem světla. Mohla to být polární záře stejně jako jiskření Síly.

Na některých stěnách visely zbraně – bajonety a kopí, zkřížené meče a sekery. Luka napadlo, že by se sem mohl v noci vplížit, popadnout sekeru, otevřít s ní dveře a uprchnout.

„Co třeba tenhle?“ řekla Coira a zastavila před jedněmi dveřmi. „Hned vedle bydlí Blake, a proto ho nikdo nechce, ale je z něj nádherný výhled.“

Vzala za kliku a vpustila Luka do místnosti, která vypadala jako pokoj v luxusním hotelu. Proti oknu, které shlíželo na jezero, stála široká postel. Bylo tam velké křeslo s plédem (další tartan) a těžká vyřezávaná skříň. Vzduch byl zatuchlý, ale Coira otevřela jednu okenní tabulku, aby vyvětrala.

„Víc to otvírat nebudu,“ řekla dívka a zacvakla západku. „Doufám, že nemáš hloupé nápady. Přinesu ti něco na sebe, máš zhruba Julianovu velikost. Koupelna je támhle. Počkám venku a za deset minut tě vezmu dolů.“

Dívka zmizela dřív, než stačil Luke cokoli říct.

Tohle musí být nějaký špatný vtip. Musí to tak být. Možná mu na pár dní dopřejí tento luxus, aby pak pro něj bylo bolestnější, až ho v řetězech zavřou do mučírny.

V tuhle chvíli se Luke o budoucnost nestaral. Odhodil své špinavé oblečení a vešel do koupelny. Nejradši by pod sprchou zůstal celé hodiny, aby se odplavilo všechno, co prožil za posledních osmačtyřicet hodin, ale vzpomněl si na deset minut, které mu dala Coira. Rychle se umyl a vyběhl ze sprchy.

Musel se zasmát, když uviděl oblečení, které dívka položila na postel. Ležel tam třídílný oblek z jemné látky s nízkým vlasem, nejspíš tvíd, a bílá košile s kravatou. Vůbec netušil, jak se kravata zavazuje.

Ozvalo se zaklepaní a mezi dveřmi se objevila hlava Coiry. Při pohledu na konce kravaty, které bezradně držel v rukách, vytáhla obočí.

„Já to udělám,“ řekla a rychle uvázala uzel. „Dělej, nesmíme přijít pozdě na snídani.“

S těmi slovy vyběhla ze dveří a Lukovi nezbylo nic jiného než ji následovat. Kalhoty měl o dva centimetry kratší a boty o číslo menší, ale byl rád, že nejsou potřísněné zbytky kancléře Zelstona.

Měl by si s touhle dívkou promluvit. Patří mezi odsouzence jako on? Nebo to je služebná, stejná jako ty v Kynestonu? Podle jejích šatů se to nedalo určit. Byly mnohem formálnější, než kdy na mladé dívce viděl, ale taky úplně hladké a dost obnošené.

„Jak dlouho tady jsi?“ zeptal se, když ji následoval skrz dveře v gotickém slohu s tabulkami vykládanými barevným sklem. „Odpracovááš si tu svoje dny, nebo, nebo...“

Coira se otočila na patách a on okamžitě zmlknul. Tvářila se rozrušeně a Luke by nejradši strčil hlavu do písku. Mluvit s dívkou pro něj bylo obtížné i za lepších okolností, ale teď se potřeboval vzpamatovat.

„Všichni jsme vrazi nebo ještě něco horšího. Někteří se tě pokusí přesvědčit o opaku, nebo budou tvrdit, že jednali ve velkém vzteku nebo kvůli nějakým ideálům, ale všichni máme na svých rukách krev.“

Luke nevěděl, co na to říct. I ve srovnání s jeho minulostí to znělo nebezpečně.

„Ptej se, jestli chceš,“ popíchlá ho. „Je na tobě znát, že to chceš vědět.“

Skvělé. Bude to podle ní.

„Dobrá, koho jsi zabila ty?“

„Já nevím.“ Coira vzdorovitě zvedla bradu. „On mi to vymazal z paměti. Vymazal to z paměti i některým dalším lidem, ale většine vzpomínky ponechal. Byla jsem moc malá, když jsem to udělala, protože si nepamatuju, že bych někdy byla na jiném místě, než je tohle. Nejspíš to bylo jiné dítě. Dítě Mocných. Už jsi šťastnej?“

Podívala se mu vyzývavě do očí, ale Luke její pohled nevydržel.

Zaplavila ho lítost. Uvědomil si, že Daisy může potkat stejný osud, a srdce se mu divoce rozbušilo. Dvě děti. Nehoda. Mohla to být jen nehoda. Ale poslat sem Coiru a už v dětství jí navléknout obojek bylo nelidské.

Jenže tohle nebyli lidé. Byli to Mocní.

„Jsme tady,“ ozvala se Coira a dřív, než se Luke stačil uklidnit, otevřela další dveře. Na vteřinu se v duchu vrátil do Millmooru, když ho Renie poprvé přivedla do Klubu, kde všichni seděli kolem starého kancelářského stolu.

Pak jeho mozek zaregistroval obraz místnosti, do které právě vstoupili.

Něco takového by si nedokázal představit ani ve snu.

4. KAPITOLA

„Je mi líto,“ řekla Abi, i když lítost vůbec necítila, „ale můžete to zopakovat? Mám dojem, že jste říkala, že osvobození mého bratra není v této chvíli vaší prioritou.“

Obyvatelé Highwithelu se shromáždili ve velké hale: Abi a Jenner, Meilyr s Dinou, Renie a členové Klubu, lady Trescová a její dvě dcery. Všichni seděli na dřevěných stolicích podél impozantního stolu vyrobeného z naplaveného, mořem vyleštěného dříví. Všichni, kromě dědice Meilyra, který se usadil v jeho čele. Kolem nohou jim pobíhal malý zapáchající pes a hlasitě štěkal. Abi se upřeně dívala na jeho paničku, která právě mluvila. Na Bodinu Matraversovou.

Na barevných oknech haly byly namalované výjevy z námořní historie. Světlo, které jimi pronikalo dovnitř, dodávalo světle blondatým vlasům Mocné studený modrý odstín. Podobala se Bodina své bezcitné sestře, dědičce Boudě, víc, než si Abi stačila všimnout?

„Luke není naše momentální priorita,“ řekla Dina. „Musíme stanovit hranice nové vládě Whittama Jardina. Jennere, teď už víš, že Abigail je v bezpečí, a tak musíš odjet. Taky musíš přijmout zákon mlčenlivosti o všem, co jsi tu viděl a slyšel. Nemůžeme riskovat, že něco prozradíš, i když neúmyslně.“

„Ne.“

To slovo vylétlo Abi z úst dřív, než Jenner stačil vykřiknout: „Já nikam nepojedu.“

Okamžitě se k nim otočily všechny hlavy. Abi se soustředila na členy Klubu a snažila se dát dohromady jejich jména. Tohle jsou sestry Hilda a Tilda. Dvojice, o které se mylně domnívala, že to jsou rodiče Renie, jsou Jessica a Oz. Mladík, který se v jednom kuse chichotá a vyhýbá se očnímu kontaktu, se jmenuje Asif.

A vedle ní sedí Renie. Dívka se naježila.

„Jakmile sis uvědomila, že Crovan by mohl prohledat Lukovu mysl a zjistit naše jména, okamžitě jsi pro nás přijela,“ řekla Renie Bodině. „Vůbec jsi nezaváhala. A my musíme udělat to samý pro Luka.“

„Luke mě zachránil, společně s tebou, doktore,“ ozval se Oz a otočil se k Meilyrovi. „Přišel do vězení ve falešné uniformě. A na rozdíl od tebe neměl žádnou tajnou Sílu, která by mu zachránila krk, kdyby se něco zvirtlo.“

„S Lukem to je něco úplně jiného,“ odsekla Bodina. „Tohle není procházka kolem přihloupkých strážů. Araitl Crovan patří v Británii mezi pár jedinců obdařených nejmocnější Sílou. Nejspíš s úplně největší Sílou, když vezmeme v úvahu, že nikdo živý nikdy nezničil něčí Sílu tak, jak to udělal Crovan Meilyrovi.“

Abi ji nechápala. Dina Matraversová, o jejímž soucitu a Síle se

přesvědčila, když po výbuchu v Kynestonu bez zaváhání vyléčila obyčejného sluhu. Zachránila členy Klubu, kteří byli po Lukově uvěznění v nebezpečí. Proč teď odmítá pomoci Lukovi? To nedává smysl.

„Já nemám tak velkou Sílu, abych se mohla sama postavit Crovanovi,“ pokračovala Mocná. „Meilyr mi zatím pomoci nemůže a Jenner mi očividně nemůže pomoci, ani kdyby chtěl. Navíc to není jen Crovan, koho se musíme obávat. Ten jeho hrad, Eilean Dóchais, je plný velice nebezpečné pradávné síly. Kolují o tom různé legendy. Dokud se Meilyr neuzdraví, nemůžeme při osvobození Luka riskovat.“

Abi jí chtěla odseknout, ale vtom Jenner odstrčil židli, vyskočil a chystal se něco namítnout. Dřív, než některý z nich stačil promluvit, ozval se někdo jiný.

„Já se neuzdravím. Podívej se na mě.“

Hlas Meilyra Tresca zněl jasně a zřetelně. Na druhém konci stolu zavzlykala jeho nejmladší sestra.

Dědic Highwithelu opřel hůl o opěrku svého sedadla, narovnal se a natáhl paži, která se mu roztrásla námahou. Prsty, zkroucené křečci, sebou zaškubaly. Abi si všimla, že mu na krku vystoupily žíly. Bože, jak mohl včera večer sejít po všech těch schodech? Udělal to jen proto, aby ji přivítal? Abi s tímto mužem spojovalo jen to, že byla Lukova sestra.

Možná to bylo všechno, co potřebovala. Podívala se na Meilyra. Členové Klubu mu byli naprosto oddaní. Abi sem přišla s přesvědčením, že se setká s mužem, který zneužil bratrovu loajalitu a přeměnil ho v chodící zbraň. Teď už věděla, že to není pravda.

Ale když to nebyl Meilyr, kdo tedy?

„Nepřepínej se,“ řekla mu Dina. „Večer jsi to přehnal. Měl bys být v posteli.“

Dědic se křečovitě, smutně zasmál.

„Od chvíle, co jsem tady, jsem v posteli strávil polovinu času. Nemám pravdu, matko?“

Podíval se na opačný konec stolu, kde seděla jeho matka. Abi měla dojem, že od jejich posledního setkání na plese v Kynestonu zestár-la lady Armeria Trescová o deset let. Mocná přikývla.

„Musíš si odpočinout,“ trvala na svém Dina.

„Ne, nemusím. Sebedelší odpočinek mi moji Sílu nevrátí. Nezů-stalo nic, co by šlo obnovit.“

„Sílu nejde zničit. To není možné.“

V Dinině hlasu byl slyšet náznak paniky. Pes, který pobíhal pod stolem, vycítil její strach a začal tiše, nešťastně výt.

Meilyr natáhl paži a vzal ji za ruku. Abi zahlédla, že Dině se v očích zaleskly slzy.

„Dino, ta už se nevrátí.“

Mocná zavrtěla hlavou. Otočila ruku v Meilyrově dlani a pevně sevřela jeho prsty. Dědic ucukl, ale Dina ho nepustila. Pak nakraba-tila čelo. Snažila se mu předat svoji Sílu?

Všichni členové Klubu je upřeně pozorovali. Jessica si přitiskla dlaň na ústa, a dokonce i Renie se přestala vrtět.

„Prosím, nedělej to,“ řekl Meilyr. „Didi, přestaň.“

Vytrhnul se jí, ale prudký pohyb s ním otrásl. Opatrně položil ruku na židli.

„Kam se poděla?“ divila se Dina. „Připadá mi, že ji nalévám do prázdnoty.“

„To proto, že mi už vůbec nic nezůstalo. Jako kdyby ve mně byla díra, skrz kterou bude navždycky foukat vítr.“

Zatímco si Meilyr utíral pot z čela, Abi viděla, jak se z Bodiných očí spustil proud slz, které jí stékaly na tváře. Konečně všechno pochopila.

Mocná dívka odmítala okamžité osvobození Luka hlavně proto, že věřila v Meilyrovo uzdravení. A ona ho tam chtěla mít po svém boku. Možná to bylo i proto, že se bála setkání s osobou, která něco takového udělala milovanému muži. Abi cítila, že zničení Meilyrovy Síly je něco tak obrovského, tak zničujícího, že Bodinu v této chvíli nezajímá bolest někoho jiného. Navzdory tomu, co to pro Luka znamenalo, Abi zjistila, že Mocnou nedokáže nenávidět.

V místnosti se rozhostilo ticho, které nakonec porušil Jenner.

„Život může pokračovat i bez Síly,“ řekl a jeho teplé prsty stiskly pod stolem Abino koleno. „Řekl bych, že já jsem toho živým důkazem, stejně jako všichni naši přátelé z Millmooru.“

„Meilyr není jako ty,“ vykřikla divoce Dina. „Určitě mu bude líp. Ty jsi nikdy Sílu neměl. Narodil ses bez ní.“

„Nejsem si jistý, že to tak skutečně bylo.“

Na druhém konci stolu vstala lady Armeria Trescová. Abi v Kynestonu zaslechla, jak přezíravě s ní mluvili lord Jardine a Bouda Matraversová. Armeriin manžel, příslušník nižší šlechty, po svatbě přijal její rodinné jméno, kterému, podle ní, dělal ostudu. Nakonec ji opustil. Jenže ona dál držela hlavu hrdě vztyčenou a se svými inteligentními pronikavými modrými očima vypadala jako žena, kterou nelze podceňovat.

„Vzpomínám si, jak jsme jednou byli v Kynestonu, ty jsi byl ještě malý, Jennere. Víš dobře, že Meilyr a tvůj bratr Gavar jsou stejně